

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 21, παράγραφος 2α, της Σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα ⁽¹⁾, σε συνδυασμό με το άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την έννοια ότι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου πρέπει να διασφαλίζεται σε υπήκοο τρίτου κράτους, όταν απορρίπτεται το αίτημά του να του χορηγηθεί θεώρηση μακράς διάρκειας και ο ίδιος δεν μπορεί να ασκήσει το προβλεπόμενο στο άρθρο 21, παράγραφος 1, της Σύμβασης εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας στο έδαφος άλλων κρατών μελών;

⁽¹⁾ ΕΕ 2000, L 239, σ. 19.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Sąd Okręgowy w Gdańsku (Πολωνία) στις 16 Ιανουαρίου 2020 — I. W, R. W κατά Bank BPH S.A.

(Υπόθεση C-19/20)

(2020/C 191/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: I.W., R.W.

Εναγόμενη: Bank BPH S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν τα άρθρα 3, παράγραφοι 1 και 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1 και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές ⁽¹⁾, την έννοια ότι το εθνικό δικαστήριο οφείλει να διαπιστώσει τον – κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας – καταχρηστικό χαρακτήρα όρου περιλαμβανόμενου σε σύμβαση συναφθείσα με καταναλωτή επίσης στην περίπτωση που, κατά την ημερομηνία κατά την οποία αποφαίνεται το δικαστήριο, κατόπιν τροποποίησης του περιεχομένου της σύμβασης με την προσθήκη παραρτήματος, ο όρος έπαισε να έχει καταχρηστικό χαρακτήρα και η διαπίστωση του καταχρηστικού χαρακτήρα του όρου κατά την αρχική του διατύπωση ενδέχεται να οδηγήσει σε ακυρότητα της σύμβασης στο σύνολό της;
- 2) Έχει το άρθρο 6, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, δεύτερη περίοδος, και το άρθρο 2 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, την έννοια ότι επιτρέπει σε εθνικό δικαστήριο να διαπιστώσει τον καταχρηστικό χαρακτήρα ορισμένων μόνο στοιχείων συμβατικού όρου σχετικού με τον εκ μέρους της τράπεζας καθορισμό της συναλλαγματικής ισοτιμίας βάσει της οποίας αναπροσαρμόζεται η χορηγούμενη στον καταναλωτή πίστωση (όπως ισχύει στην υπόθεση της κύριας δίκης), και ως εκ τούτου να καταργήσει ρήτρα περί μονομερούς και κατά τρόπο ασαφή προσδιορισμού του περιθωρίου κέρδους της τράπεζας, το οποίο αποτελεί συνιστώσα της συναλλαγματικής ισοτιμίας, ενώ η διατήρηση σε ισχύ σαφούς ρήτρας αναφερόμενης στη μέση συναλλαγματική ισοτιμία της Εθνικής Τράπεζας της Πολωνίας (Narodowy Bank Polski, NBP), χωρίς να παρίσταται ανάγκη αναπλήρωσης του απαλειφθέντος περιεχομένου της σύμβασης από οποιαδήποτε νομική διάταξη, θα καταστήσει εφικτή την αποκατάσταση της πραγματικής ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του καταναλωτή και του επαγγελματία, αν και θα μεταβάλει προς όφελος του καταναλωτή το ουσιαστικό περιεχόμενο συμβατικού όρου σχετικού με την εκ μέρους του εκπλήρωση της συμβατικής του υποχρέωσης;
- 3) Έχει το άρθρο 6, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, την έννοια ότι η υπό τις ανωτέρω (ερώτημα 2) περιγραφόμενες συνθήκες διαπίστωση της ακυρότητας ορισμένων μόνο στοιχείων συμβατικού όρου αντικείται στο δημόσιο συμφέρον, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία ο εθνικός νομοθέτης θεσπίζει μέτρα για την παύση της πάγιας χρήσης καταχρηστικών συμβατικών ρητρών, όπως τα επίμαχα στην υπόθεση της κύριας δίκης, εισάγοντας, αφενός, διατάξεις που επιβάλλουν στις τράπεζες την υποχρέωση να διευκρινίζουν τις μεθόδους και τις προθεσμίες για τον καθορισμό της συναλλαγματικής ισοτιμίας βάσει της οποίας υπολογίζεται το ποσό της πίστωσης και το ποσό των μηνιαίων τοκοχρεολυτικών δόσεων και, αφετέρου, κανόνες μετατροπής στο νόμισμα εκταμίευσης ή εξόφλησης;

- 4) Έχει η μη διατήρηση της σύμβασης σε ισχύ, περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρητρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, και η οποία απορρέει από την απάλειψη των καταχρηστικών συμβατικών ρητρών σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της οδηγίας, την έννοια ότι συνιστά κύρωση δυνάμενη να απορρεύσει ως αποτέλεσμα διαπλαστικής απόφασης του δικαστηρίου εκδοθείσας κατόπιν σχετικής αγωγής του καταναλωτή, με συνέπειες από τη χρονική στιγμή σύναψης της σύμβασης, ήτοι, ex tunc, ενώ οι αξιώσεις του καταναλωτή και του επαγγελματία περί επιστροφής των καταβληθέντων καθίστανται απαιτητές με την τελεσιδικία της απόφασης;
- 5) Έχει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρητρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 30ής Μαρτίου 2010, την έννοια ότι επιβάλλει στον εθνικό δικαστή την υποχρέωση να ενημερώσει τον καταναλωτή, ο οποίος έχει ζητήσει την ακύρωση σύμβασης ως αποτέλεσμα της κατάργησης καταχρηστικών ρητρών, για τις έννομες συνέπειες της σχετικής δικαστικής απόφασης, καθώς και για τις ενδεχόμενες αξιώσεις του επαγγελματία περί επιστροφής των καταβληθέντων, συμπεριλαμβανομένων και των αξιώσεων που δεν προβλήθηκαν στη σχετική διαδικασία, καθώς και των αξιώσεων των οποίων η βασιμότητα δεν έχει βεβαιωθεί πέραν πάσης αμφισβήτησης, ακόμη και αν ο καταναλωτής εκπροσωπείται από εγκεκριμένο πληρεξούσιο;

(¹) EE L 95, σ. 29.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Oberlandesgericht Köln (Γερμανία) στις 23 Ιανουαρίου 2020 — Biofa AG κατά Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

(Υπόθεση C-29/20)

(2020/C 191/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht Köln (Γερμανία)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Biofa AG

Εναγόμενη: Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

Προδικαστικό ερώτημα

Σε περίπτωση έγκρισης δραστικής ουσίας με εκτελεστικό κανονισμό σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΕ) 528/2012 (¹), έχει δεσμευτική ισχύ για δικαστική διαδικασία σε κράτος μέλος το γεγονός ότι η εγκεκριμένη ουσία προορίζεται να ασκεί δράση με οποιοδήποτε μέσο πέραν της απλής φυσικής ή μηχανικής δράσης κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΕ) 528/2012 ή αναπόκειται στο δικαστήριο του κράτους μέλους που καλείται να επιληφθεί της σχετικής διαφοράς να διαπιστώσει εάν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΕ) 528/2012, ακόμη και μετά την έκδοση εκτελεστικού κανονισμού;

(¹) Κανονισμός (ΕΕ) 528/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2012, σχετικά με τη διάθεση στην αγορά και τη χρήση βιοκτόνων (ΕΕ. 2012, L 167, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhof (Γερμανία) στις 29 Ιανουαρίου 2020 — E κατά Finanzamt N

(Υπόθεση C-45/20)

(2020/C 191/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof